

Θάρρος στην άπειρη αγαθότητα του Θεού.

Από το Γεροντικό.

Κάποιος αδελφός που έμενε στα Μονύδρια έπεφτε συχνά, με ενέργεια του διαβόλου, στην πορνεία, πίεζε όμως τον εαυτό του να μείνει και να μην πετάξει το σχήμα. Και όταν άρχιζε τον σύντομο κανόνα του, παρακαλούσε με στεναγμούς τον Θεό λέγοντας: «Κύριε, είτε θέλω είτε δεν θέλω, σώσε με. Γιατί εγώ, ως λάσπη που είμαι, ποθώ τη βρωμιά της αμαρτίας, εσύ όμως, ως Θεός και παντοδύναμος, μπορείς να με εμποδίσεις. Να σπλαχνιστείς τον ενάρετο, δεν είναι σπουδαίο· και να σώσεις τον καθάρo, δεν είναι αξιοθαύμαστο· γιατί είναι άξιοι να τους δείξεις την αγαθότητά σου. Σ' εμένα, Κύριε, κάνε να θαυμαστούν τα ελέη σου, και δείξε την ασύλληπτη φιλανθρωπία σου σε αυτό που σου ζητώ. Γιατί σ' εσένα εμπιστεύεται τον εαυτό του ο φτωχός (Ψαλμ. 9:35), εκείνος δηλαδή που δεν έχει καμία αρετή».

Αυτά και τα παρόμοια έλεγε καθημερινά με δάκρυα ο αδελφός, είτε είχε αμαρτήσει είτε όχι. Κάποτε λοιπόν, που είχε πέσει νύχτα στη συνηθισμένη αμαρτία, σηκώθηκε αμέσως και άρχισε τον κανόνα του. Και ο διάβολος, κατάπληκτος για την ελπίδα του, αλλά και για την αδιαντροπιά του απέναντι στον Θεό, παρουσιάστηκε ορατός και του είπε: «Άθλιε, δεν ντρέπεσαι να σταθείς μπροστά στον Θεό ή ακόμη και να προφέρεις το όνομά του, αλλά ξεδιάντροπα τολμάς και να ψάλλεις;».

Ο αδελφός αποκρίθηκε: «Το κελλί αυτό είναι ένα σιδεράδικο· μια δίνεις με τη σφύρα, μια παίρνεις. Θα επιμείνω λοιπόν παλεύοντας ως τον θάνατο εναντίον σου, και όπου με βρει η τελευταία μέρα. Να, σε βεβαιώνω με όρκο και, έχοντας θάρρος στην άπειρη αγαθότητα του Θεού, σου λέω· μα τον Θεό που ήρθε να καλέσει σε μετάνοια και να σώσει τους αμαρτωλούς, δεν θα πάψω να προσεύχομαι στον Θεό εναντίον σου, ώσπου και εσύ να πάψεις να με πολεμάς. Και θα δούμε ποιος θα νικήσει, εσύ ή ο Θεός».

Ακούγοντας αυτά ο διάβολος, του απάντησε: «Πραγματικά, λοιπόν, δεν σε πολεμώ άλλο, για να μη σου προξενήσω στεφάνι για την υπομονή σου». Και πλέον ο εχθρός έφυγε μακριά του, ενώ ο αδελφός ήρθε σε κατάνυξη και στο εξής καθόταν στο κελλί του κλαίγοντας αδιάκοπα τις αμαρτίες του.

Του έλεγε λοιπόν συχνά ο λογισμός: «Καλά κλαις». Εκείνος όμως αντέλεγε στον λογισμό: «Ανάθεμα σε τούτο το καλό. Ο Θεός δεν θέλει να χάσει κανείς την ψυχή του μέσα στις αισχρές αμαρτίες και μετά να κάθεται να θρηνεί γι' αυτήν, και ίσως τη σώζει, ίσως όχι».

Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Α', Υπόθεση Α', σελ. 42. Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2001.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>